

עדנה ודן פיינרו
מדווחים על תזויה
חסרת תקדים:
השתתפות מבקרים
ישראליים ראשונים
בפסטיבל קאהיר

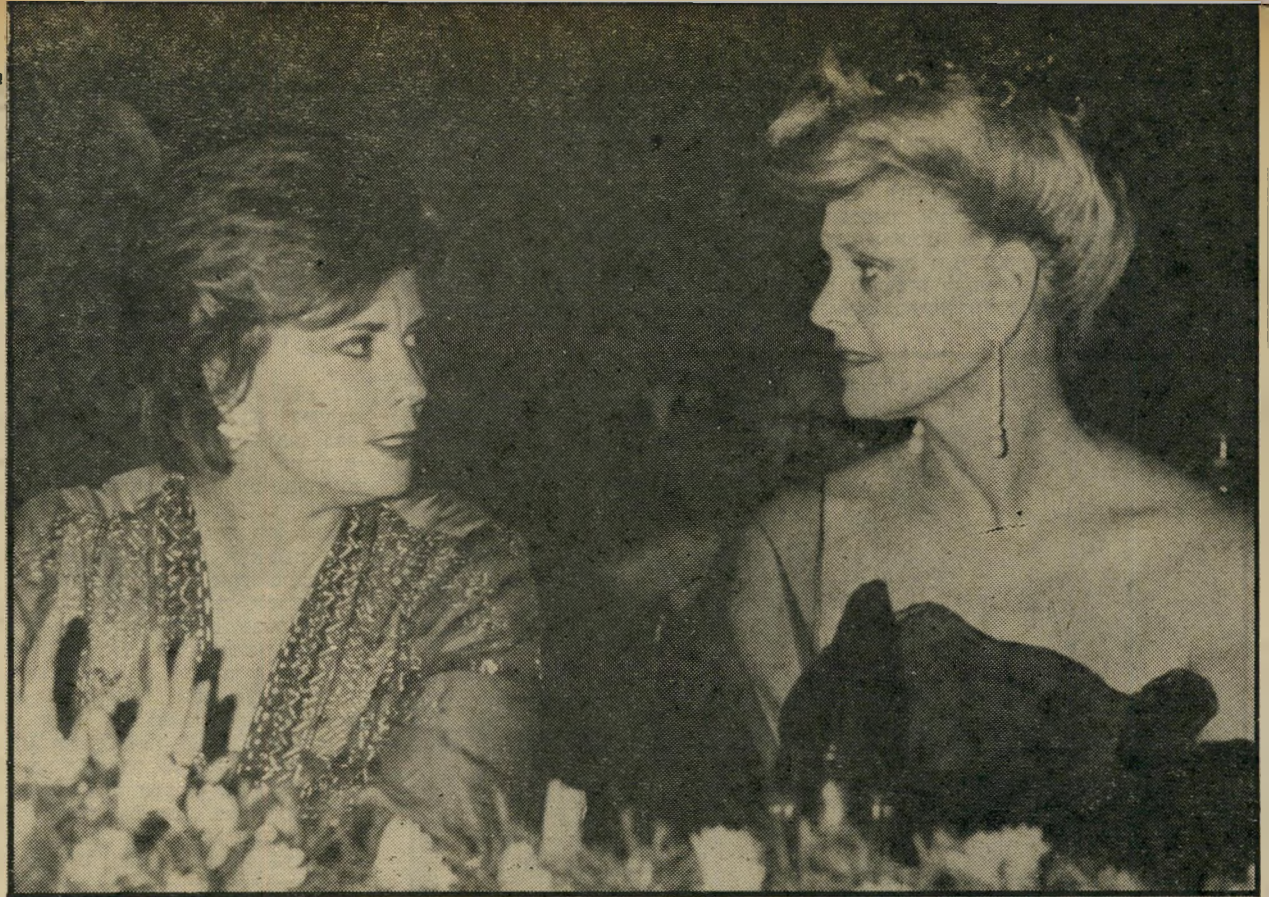
מוכיחה שאכן נוכחות עיתונאים ישראליים, ולא דווקא כתבים פוליטיים, רצויה שם בכנות.

הפירמידה

הרביעית



ד וגמה מרגשת ליחס החם היתה בי ערב ראש השנה, כאשר שמע מנהל הפסטיבל, כמאל אל-מאלח, באותו ערב, כי אנו חוגגים חג מיוחד במינו, קם באמצע הופעה במועדון-לילה, נטל את המיקרופון ובירך את אורחיו היהודיים לכבוד חגם. את המילים "ראש השנה" אף אמר בי עברית.



שתי היפהפיות שהאפילו על זוהרו של ערב יקרות במינה האו, ג'יהאן אל-סאדת וברברה סינאטרה (לשעבר אלמנתו של הארנז' צגות היוקרה של פייר בלמיין והשקת בושם חדש של רבלון. מארקס). בערב זה, שקדם להופעת סינאטרה לרגלי הפירמידות נערכה

סינימה קאהיר

מסתבר שלא רק אנחנו היינו בין החוששים. לינו טיילור, לפני שהגיעה לקאהיר, ריתקה את מנהלי הפסטיבל ל-

לקבל יפה יותר, והעובדה שבטרם צאתנו ליוו אותנו הזמנות לפחות לשלושה אירועים נוספים במצריים, בשנה הקרובה,

לשלוש ממארחינו, 11 יום לאחר מכן, היתה מעל ומעבר לכל מה שניתן לצפות. את הידידים הטובים ביותר אי-אפשר

ה רשימה השתורה של החרם הר תרבותי הערבי מתה ונקברה חגי גית, לפחות במה שנוגע למצריים. זה היה בלי ספק, ההישג הבולט ביותר של פסטיבל הסרטים הבינלאומי הרביעי בקאהיר. אומנם, אף הכרזה רשמית לא הודיעה על כך, אבל העובדות דיברו בעד עצמן. אלישבע טיילור פתחה את הפסטיבל, והקהל הריע לה כאילו לא היתה מנודה מארץ הנילוס יותר מעשרים שנה. אנריקו מאסיאס המשיך את הפסטיבל בי הופעה לפני אלפים רבים, באיצטדיון פתוח, כשהמונים שרים עימו כל שיר ושיר במקלה, כשהם יודעים את המילים בעל-פה, כאילו היה מאסיאס אורח קבוע במיצעדי הפיומונים, ולא אישיות בלתי-רצויה עד לפני שבועות אחדים. להשלמת חזיון ימיהם התיאטרון פרנק סינאטרה למרגלות הפירמידות, ו-אמר כי שמו "פרנק אלברט אייזנברג" והפך את הערב שלו אירוע בינלאומי, שכל המי ומי בחוגים הנוצצים של אירוע פה וארצות-הברית ראה חובה לעצמו ל-הפגין את נוכחותו.

וכאילו לא די בכך, עמד הנשיא סאדאת על כך שייפגש עם כל אחד משלושת אלה, כשלאפגישותיו ניתן פירסום רחב במצריים ומחוצה לה, והרי הרשימה הר שחורה נקרעת ומתעופפת ברוח. ויתרה מזאת, פסטיבל שמעו להציג את הגן של פינצי קונטיני, סרט שמוסרי-ההשכל שלו הוא כי היהודים זקוקים ל-מדינה משל עצמם, בוודאי שאינו ממשיך עוד את קווי-התעמולה הישנים של מדינות ערב. הזמנת עיתונאים ישראליים-אומנם מעטים במיספר, למזה שלמרות ההסתייגות מקישורי תרבות עד לנורמליו ציה המלאה של היחסים, הסתייגות שיש אומרים כי היא רשומה במכתב שנשלח לכל האיגודים התרבותיים במצריים, יש רצון לקבוע עובדות בשטח, כך שהיה קשה מאד לשנותן לאחר מכן. עובדות שהמוזמנים עצמם התקשו להאמין בהם ברגע הראשון. כשהגענו לשדה-התעופה בקאהיר, שני ישראלים בודדים בכרך של 11 מיליון תושבים, חששנו לא מעט מן העתיד לבוא, אבל קבלת-הפנים שציפתה לנו לכל אורך הדרך, מן הרגע שנשלחנו במונית לבית-המלון, ועד לרגע שנפרדנו



רקדנית-הבטן היפהפיה פיפי עבדו, את החינא שנערכה על שפת בריכת-השחייה המפוארת של הבית, כשלפנטסיה נימזגים הדר אירופי קלאסי, כסף אמריקאי ונופים מצריים אקזוטיים.

הסוס המרקד
 אחת מצורות ה"חאפלה" המטור-תיות הוא הסוס הלבן המרקד לפני אורחים רמימעלה. בערב בלמיין פתח הסוס, כשעליו רכובה